

Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo ir pārkāpusi EKL 87. panta 1. punktu un nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu saskaņā ar EKL 253. pantu. It īpaši pārsūdzētajā spriedumā nav atbilstīgi izskatīts un pēc būtības pamatots atbalsta, kas ir lēmuma priekšmets, kompensējošo raksturu, kā arī ietekme, kas tiek radīta attiecībā uz noteikto tirgu, un pārkāpjot nediskriminācijas un vienlīdzīgas attieksmes principu, salīdzinot pašvaldības uzņēmumu un uzņēmumu-apelācijas sūdzības iesniedzēju situāciju.

Otrais pamats attiecas uz EKL 86. panta 2. punkta pārkāpumu un it īpaši, tādēļ, ka šajā gadījumā nav pārbaudīta izņēmuma attiecībā uz pakalpojumiem ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi, piemērojamība. Šāda pārbaude tomēr tika veikta attiecībā uz pašvaldības uzņēmumiem.

Trešais pamats attiecas uz EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu, jo attiecīgajā pārsūdzētajā spriedumā tika pieņemta nostāja, ka Komisijai ir neierobežota rīcības brīvība attiecībā uz izņēmumu saistībā ar reģionālām grūtībām piemērojamību un attiecīgā situācija netika pietiekoši izskatīta.

Ar ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka ir pārkāpts EKL 87. panta 3. punkta d) apakšpunkts, jo attiecībā uz *Consorzio Venezia Nuova* nepiemēroja izņēmumu "kultūras" nolūkā, kā arī netika veikta pietiekoša izmeklēšana attiecībā uz citiem uzņēmumiem.

Ar piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd to, ka nav ņemta vērā trupinātība starp apstrīdētajiem atvieglojumiem (pēc 1994. gada jūnija) un starp iepriekšējo regulējumu (sākot no 1973. gada), apgalvojot, ka tādējādi ir pārkāpts Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999 ⁽¹⁾, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma [88.] panta piemērošanai, 1. un 15. pants.

Sestais pamats attiecas uz rīkojuma par atgūšanu tūlītēju izdošanu un tiek apgalvots, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 659/1999 14. pants.

⁽¹⁾ Komisijas 1999. gada 25. novembra Lēmums 2000/394/EK par atbalstu uzņēmumiem Venēcijā un Kiodžā [Chioggia], saskaņā ar likumu Nr. 30/1997 un Nr. 206/1995, samazinot to sociālā nodrošinājuma iemaksas (OV L 150, 2000., 50. lpp).

⁽²⁾ OV L 83, 1. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Pirmās instances tiesas (sestā palāta paplašinātā sastāvā) 2008. gada 28. novembra spriedumu apvienotajās lietās T-254/00, T-270/00 un T-277/00 Hotel Cipriani SpA u.c./Komisija 2009. gada 16. februārī iesniegusi Hotel Cipriani Srl

(Lieta C-73/09 P)

(2009/C 113/42)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Hotel Cipriani SpA (pārstāvis — A. Bianchini, advokāts)

Pārējie lietas dalībnieki: Società Italiana per il gas SpA (Italgas), Itālijas Republika, Coopservice — Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato "Venezia vuole vivere", Eiropas Kopienu Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesai:

- a) atcelt pārsūdzēto Pirmās instances tiesas spriedumu;
- b) apmierināt Pirmās instances tiesā iesniegtās prasības un attiecīgi:
 - atcelt Pirmās instances tiesā apstrīdēto Komisijas lēmumu ⁽¹⁾;
 - pakārtoti, atcelt lēmuma 5. pantu tiktāl, ciktāl Komisija attiecīgajā noteikumā paredzētās atgūšanas rīkojumu interpretē kā tādu, kurā iekļaujas arī tas valsts atbalsts, kas tika atļauts, pamatojoties uz *de minimis* principu, un/vai atcelt 5. pantu daļā, kurā ir paredzēts, maksāt tādu procentu likmi, kas ir augstāka par to likmi, kuru uzņēmums maksā par savām parādsaistībām;
- c) piespriest Komisijai atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesāšanās izdevumus abās tiesvedībās.

Pamati un galvenie argumenti

1. Ar pirmo pamatu Hotel Cipriani apgalvo, ka ir pārkāpts un kļūdaini piemērots EKL 87. panta 1. punkts, kā arī Pirmās instances tiesas pamatojums nav pietiekošs un ir pretrunīgs. Ar normatīvajiem un administratīvajiem noteikumiem, kas tiek uzskatīti par nesaderīgiem ar EKL 87. pantu, netiek radīts nekāds konkurences izkropļojums vai apdraudējums kopējā viesnīcu un ēdināšanas nozares tirgū (kurā savas darbības veic Hotel Cipriani), jo Venēcijas pilsēta atrodas ļoti īpašā situācijā, kas nekādi nav saistīta ar kopējo tirgu tādēļ, ka ar attiecīgajiem atvieglojumiem tikai tiek kompensēti papildus apgrūtinājumi, kas uzņēmumiem rodas saistībā ar to atrašanos attiecīgajā ģeogrāfiskajā tirgū, ja tie savas darbības veic saskaņā ar tiem pašiem noteikumiem, kādi ir paredzēti citās Eiropas Kopējā tirgus daļās. Pirmās instances tiesa šīs īpatnības neņēma pietiekoši vērā un bez pietiekošas padziļinātas izskatīšanas nolēma, ka Venēcijas uzņēmumiem piešķirtās priekšrocības bija vairāk nekā kompensējošs atbalsts par vides apgrūtinājumiem, kā rezultātā pārsūdzētā sprieduma pamatojums ir nepietiekošs un pretrunīgs.

2. Ar otro pamatu *Hotel Cipriani* apgalvo, ka ir kļūdaini piemērots EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunkts, jo Pirmās instances tiesas sprieduma pamatojums ir neloģisks. No sākuma Komisija un pēc tam Pirmās instances tiesa kļūdījās uzskatot, ka EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktā paredzētais reģionālais uzņēmums nav piemērojams, jo, kā tas tika detalizēti pierādīts Pirmās instances tiesas tiesvedībā, pamatojoties uz attiecīgo ģeogrāfisko tirgu valsts tiesiskajā regulējumā var tiesiski paredzēt kompensējošo atvieglojumu piešķiršanu, ja to nolūks ir tikai saglabāt Venēcijas pilsētas sociāli ekonomisko raksturu, neradot, kā uz to arī tika norādīts iepriekšējā punktā, nekādus pret konkurenci vērstus šķēršļus kopējā tirgū.
3. Ar trešo pamatu *Hotel Cipriani* apgalvo, ka EKL 87. panta 3. punkta d) apakšpunkts ir kļūdaini piemērots arī tādēļ, ka Pirmās instances tiesas pamatojums ir neloģisks. Šajā gadījumā attiecīgie atvieglojumi acīmredzami ir saistīti ar mērķi atvieglot Venēcijas pilsētas kultūras un mākslas mantojuma saglabāšanu, kas lagūnu teritorijās esošajiem uzņēmumiem prasa lielas izmaksas, bet citiem atšķirīgos teritoriālos apstākļos esošiem uzņēmumiem šādas izmaksas nerodas. Pirmās instances tiesas spriedums daļā, kurā tā noraidīja šos *Hotel Cipriani* izvirzītos apsvērumus, kļūdaini tiek apgalvots, ka nav pietiekoši atspoguļoti iemesli, kādēļ katrā atsevišķā gadījumā uzņēmumiem-apelācijas sūdzības iesniedzējiem rodas Venēcijas kultūras un mākslas saglabāšanas izmaksas. Šis apgalvojums ir kļūdainis vairāku iemeslu dēļ, it īpaši tādēļ, ka Komisijā ir iesniegta visaptveroša dokumentācija attiecībā uz to, kādi apgrūtinājoši apstākļi ir visā Venēcijas vēsturiskajā centrā un kas ir saistīti ar nekustamā īpašuma mantojuma aizsardzību.
4. Ar ceturto pamatu *Hotel Cipriani* apgalvo, ka obligātā attiecīgo atbalstu atmaksa ir paredzēta prettiesiski, jo ir pārkāpts Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999 ⁽²⁾, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma [88.] panta iemērošanai, 14. panta 1. punkts. Nevar paredzēt piemērot 14. pantā minēto atvieglojumu atgūšanu, jo tas būtu nesaderīgi ar vispārējiem Kopienas principiem, uz kuriem tika norādīts arī Pirmās instances tiesā, tādiem kā — samērīguma princips, vienlīdzīgas attieksmes un tiesiskās drošības princips.
5. Ar piekto pamatu *Hotel Cipriani* apgalvo, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 659/1999 15. pants. Brīdī, kad Komisija 1999. gada 25. novembrī pieņēma lēmumu jau bija beidzies minētajā 15. pantā paredzētais desmit gadu termiņš, kurš (šajā gadījumā nepārprotami ir piemērojams *ratione temporis*) un tādējādi iespējamā atbalsta ietekme ir attiecināma uz Likumu Nr. 171/1973, tā sauktais "Venēcijas īpašais likums".

Apelācijas sūdzība, ko par Pirmās instances tiesas (sestā palāta paplašinātā sastāvā) 2008. gada 28. novembra spriedumu apvienotajās lietās T-254/00, T-270/00 un T-277/00 *Hotel Cipriani SpA u.c./Komisija* 2009. gada 19. februārī iesniegusi *Società Italiana per il gas SpA (Italgas)*

(Lieta C-76/09 P)

(2009/C 113/43)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Società Italiana per il gas SpA (Italgas)* (pārstāvji — M. Merola, M. Pappalardo, T. Ubaldi, advokāti)

Pārējie lietas dalībnieki: *Hotel Cipriani SpA*, Itālijas Republika, *Coopservice — Servizi di fiducia Soc. coop. rl*, *Comitato "Venezia vuole vivere"*, Eiropas Kopienų Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesai:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- atcelt lēmuma ⁽¹⁾ 1. un 2. punktu daļā, kurā Itālijas piešķirtie nodokļu atvieglojumi ir atzīti par nesaderīgiem ar kopējo tirgu, un lēmuma 5. punktu vai, pakārtoti, saskaņā ar Tiesas Reglamenta 61. pantu nodot lietu atpakaļ Pirmās instances tiesai nolēmuma pieņemšanai pēc būtības;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanas izdevumus abās tiesvedībās.

Pamati un galvenie argumenti

- Pirmais pamats attiecas uz kļūdām tiesību piemērošanā, kas pieļautas, piemērojot EKL 87. panta 1. punktu un sniedzot nepietiekošu pamatojumu attiecībā uz attiecīgo apgrūtinājumu kompensējošo raksturu, kā arī saistībā ar pierādījumiem, ka tiek radīts konkurences izkropļojums un ietekme uz tirdzniecību. Pirmās instances tiesa kļūdījās, jo, neskatoties uz to, ka atzina, ka pasākums nav atbalsts, ja ar to ierobežotā veidā tiek kompensēti apgrūtinājoši ekonomikas mērķi, uzskatīja, ka šajā gadījumā šis princips nav piemērojams tādēļ, ka: i) jāpastāv tiešai saiknei starp kompensācijas summu un papildus izmaksām, kas attiecīgajiem uzņēmumiem rodas saistībā ar darbības apgrūtinājumiem Venēcijas un Kiodžas lagūnā; ii) papildus izmaksas, kas rodas uzņēmumiem-atvieglojumu saņēmējiem, tiek aprēķinātas, ņemot vērā vidējās Kopienų uzņēmumu izmaksas, nevis faktiskās izmaksas. Turklāt Pirmās instances tiesa nelēma par pret-runām apstrīdētajā lēmumā, kurā Komisija, izvērtējot uzņēmuma, kas ir atbildīgs par ūdens sadales pakalpojuma pārvaldību, atrašanās vietu, uzskatīja, ka nevar piekrist, ka pasākumam ir kompensējošs raksturs, arī tad, ja nav tiešas atbilstības starp valsts intervences iestādi un papildus izmaksām, kas rodas uzņēmumiem, un ka tas noteikti nav jāaprēķina, ņemot vērā vidējās izmaksas, kas rodas Kopienų uzņēmumiem.

⁽¹⁾ Komisijas 1999. gada 25. novembra Lēmums 2000/394/EK par atbalstu uzņēmumiem Venēcijā un Kiodžā [Chioggia], saskaņā ar likumu Nr. 30/1997 un Nr. 206/1995, samazinot to sociālā nodrošinājuma iemaksas (OV L 150, 2000., 50. lpp.).

⁽²⁾ OV L 83, 1. lpp.